

ELI SHARABI

OSTATIG

491 de zile în mâinile Hamasului

Traducere din limba engleză
de Roxana Olteanu

POLIROM
2026

Cuprins

Capitolul 1	7
Capitolul 2	17
Capitolul 3	39
Capitolul 4	55
Capitolul 5	67
Capitolul 6	87
Capitolul 7	107
Capitolul 8	129
Capitolul 9	149
Capitolul 10	169
Capitolul 11	185
Capitolul 12	199
Capitolul 13	209
Capitolul 14	217
<i>Mulțumiri</i>	219

Capitolul 1

Cinci teroriști intră cu armele la vedere. Noi suntem în pijamale; ei au uniforme, cagule și puști kalașnikov. Ne-au găsit: pe mine, pe soția mea, Lianne, pe frumoașele noastre fete, Noiya și Yahel și pe cățelușa noastră. Suntem în *mamad*, adăpostul fortificat din casă menit să ne apere de atacurile cu rachete – nu de astfel de intruși. Cățeaua latră agitată. Nu îi plac străinii. Lătrăturile ei îi fac pe teroriști să tragă, iar zgomotul împușcăturilor reverberează în cameră. E asurzitor. Eu și Lianne sărim peste fete ca să le protejăm, ne uităm să vedem dacă nu sunt rănite și le strigăm teroriștilor să se oprească. Îi implorăm.

— Nu vă temeți, ne răspund ei în arabă și ne cer să le dăm telefoanele.

Mă uit în ochii fetelor. Noiya are șaisprezece ani. Yahel, doar treisprezece. Încerc să le liniștesc și le spun că totul va fi bine. Nu țipă. Nu plâng. Nu scot nici măcar un cuvânt. Sunt paralizate de groază.

Nu voi uita niciodată groaza din ochii lor.

*

Știu că toată lumea spune că a început la 6:29.

Eu nu îmi amintesc de niciun 6:29.

Îmi aduc aminte de telefonul soției care bipăie nebu-nește și ne trezește pe toți în dimineața de șabat. E sărbătoarea evreiască Simhat Torá. 7 octombrie 2023.

Lianne instalase o aplicație care te anunță când e alertă de rachetă în zonă. Niciodată nu mi-a plăcut. Îi sperie pe toți din casă. Dar Lianne insistase. Și azi aplicația ne trezește. Lianne sare din pat să o trezească pe Noiya, care doarme la etaj, iar eu o trezesc pe Yahel, care doarme la parter, ca noi. Lianne o liniștește pe Noiya, eu o calmez pe Yahel. Sunt rachete din Gaza, le explicăm. Ele știu procedura. Intrăm repede în dormitorul lui Yahel, care e și adăpostul nostru: eu, Lianne, Noiya, Yahel și câinele. Nimeni nu intră în panică. Nu e prima dată când facem asta. Intrasem aici de multe ori până atunci. Casa noastră din kibutul Be'eri e la mai puțin de cinci kilometri de Gaza. Chiar și atunci când rachetele nu aterizează în kibut, întotdeauna vedem sus interceptările făcute de Iron Dome*.

Suntem obișnuiți cu bubuiturile.

În adăpost dăm drumul la televizor și ne dăm seama că de data asta se întâmplă ceva mult mai grav. Sirenele

* „Cupola de fier”, sistem mobil de interceptare și distrugere a rachetelor cu rază scurtă de acțiune și obuze de artilerie dezvoltat în Israel. [Notele de subsol aparțin redacției.]

de alarmă nu sună doar în vestul deșertului Negev, în orașele și în satele situate de-a lungul graniței cu Fâșia Gaza – sunt peste tot. Totuși nu e vreun motiv de panică. Imediat ce sirenele se opresc, ies din adăpost ca să fac niște ceai pentru Lianne și pentru fete. Așa cum te-ai aștepta la cineva care a crescut în Anglia, Lianne le făcuse pe fete să adore ceaiul. Nu își pot începe dimineața fără o ceașcă de ceai English Breakfast. E o tradiție. Mă întorc în adăpost cu un ceainic și ne bem ceaiul în timp ce auzim sirenele (au început din nou) și ne uităm la știri.

Și apoi... vedem. Televiziunea prezintă o filmare cu niște pușcași mascați aflați într-o camionetă Toyota albă, deplasându-se în jurul orașului Sderot. Sunt la mai puțin de cincisprezece kilometri distanță. Îmi pică fața. Se întâmplă ceva fără precedent.

Echipa locală pentru situații de urgență începe să ne pună la curent pe WhatsApp. Inițial, ne avertizează că s-ar putea să se fi infiltrat teroriști în kibuț. După care devine realitate: sunt teroriști în kibuț.

Cam tot atunci încep să apară și primele imagini de la un atac din apropierea kibuțului Re'im, la doar câțiva kilometri de noi. Se transmite că o petrecere care avu-sese loc în timpul nopții, Festivalul Nova, s-a trans-format rapid într-o baie de sânge după ce teroriștii au început să tragă la întâmplare pe câmp. Vedem scene de haos adevărat, în care tineri și tinere plini de sânge aleargă prin lanurile de grâu. Încerc să le liniștesc pe Lianne și pe fete.

— Chiar dacă s-ar fi infiltrat teroriștii în kibuț, le spun, mai mult de doi, trei n-au cum să fie.

Vin alte știri și predicția mea începe să pară absurdă. Nu sunt doar în Re'im, în Siderot sau în Be'eri. Sunt pușcași și în Ofakim, pe drumul spre Netivot, și în toate kibuțurile din zonă. Noi și fetele suntem pe mai multe grupuri de WhatsApp și informațiile curg. Echipa pentru situații de urgență ne avertizează pe WhatsApp: s-a întâlnit cu teroriștii. Sunt victime.

Dacă sunt victime, situația nu e bună.

Mesajele curg întruna. *Ping. Ping. Ping.* Stăm lipiți de telefon și fiecare informație conturează un tablou din ce în ce mai sumbru și mai înfricoșător. Mesajele din grupurile noastre – grupul kibuțului, grupul părinților din zonă, grupul tinerilor, grupul prietenilor – sunt pur și simplu de neimaginat. *Au împușcat-o pe mama!* scrie una dintre colegele de clasă de-ale lui Yahel, o fată de treisprezece ani care stă la câteva sute de metri de noi.

Adevărul iese la lumină: sunt zeci de teroriști care s-au infiltrat în kibuț. Merg din ușă în ușă, iau casele cu asalt și intră în adăposturile locuințelor. Fură chiar și mașini. Armata israeliană nu se zărește niciunde.

Dacă fură mașini, înseamnă că pot răpi și oameni pe care să îi ducă în Gaza.

Gaza e chiar aici, peste gard.

Unde e armata să ne protejeze?!

În timp ce Lianne le scrie rudelor din Anglia, comunicăm din priviri. Ridică telefonul să-mi arate mesajele

pe care le citește. Teroriștii tocmai au intrat în casa unui tip. Au pătruns cu forța în casa unei femei. Noi locuim într-un kibut, într-o mică comunitate rurală colectivistă. Fiecare se cunoaște cu fiecare. Știu unde e fiecare casă, câți oameni stau acolo și cine sunt.

Ies din adăpost, încui ușa de la intrare și închid tot ce se poate: obloane, uși, ferestre. Auzim bufnituri și apoi un scârțâit. Teroriștii încearcă să spargă obloanele. Închid ușa adăpostului și țin de mâner. Ca la mai toate adăposturile din Israel, nu poți încuia ușa pe dinăuntru. Aceste camere au rolul de a te proteja de atacurile cu rachete, nu de intruși. Oricum, teroriștii nu reușesc să intre în casă și pleacă spre casa de alături. Nu dau drumul mânerului decât atunci când sunt sigur că au plecat. Sperăm că asta e, că ne-au sărit. Din mesajele care curg aflăm că teroriștii aruncă cocteiluri Molotov în casele vecinilor și le dau foc cu familiile înfricoșate baricadate înăuntru. Stabilim că dacă teroriștii se întorc nu vom opune rezistență și nu vom riposta. Sperăm că acest lucru ne-ar proteja fetele și îi va împiedica pe teroriști să tragă.

Este 10:45. La ora asta, într-o dimineață normală de șabat, am fi stat la masă. Într-o săptămână puteam să mâncăm *jachnun*, altă dată Lianne face *shakshuka*. Dar asta nu este una dintre acele sâmbete. Stăm blocați în adăpost de peste patru ore.

Zdrang. S-a dus geamul de la scară. Geamul prin care se văd câmpurile din jur este singurul din casă

fără obloane. Aud un terorist cum intră pe geam și se duce la ușa de la intrare să o deschidă. Teroriștii năvălesc în casă și ajung foarte repede în *mamad*.

Ușa se deschide. Ne scot cu forța. Sufrageria e și acum plină de baloanele rămase de la aniversările Noiei și a lui Yahel. Amândouă s-au născut în octombrie, așa că săptămâna asta avusesem două petreceri. Cei cinci teroriști care au pătruns în casă nu sunt singuri. Mai sunt cinci, plus un comandant care dă ordine pe un ton răstit. Sunt agenți instruiți și calculați, știu ce au de făcut. Doi dintre teroriști mă bruschează. Știu că vor să mă răpească, nu am niciun dubiu.

— Pașaport britanic! Pașaport britanic! începe Lianne să strige repede, în încercarea de a spune că ea și fetele sunt cetățeni britanici și că are sus documentele doveditoare.

Discutaserăm despre asta. Eram convinși că teroriștii nu vor îndrăzni să se atingă de supușii Majestății Sale. Soția și fetele mele ar fi trebuit să fie în siguranță.

Unul dintre teroriști îmi face semn să mă duc sus să aduc pașapoartele. Încep să urc scările. Rama ferestrei sparte lucește în soare. Comandantul aruncă o privire spre mine și le ordonă celorlalți să mă aducă înapoi. Mă țin în sufragerie, pe fete le trimit în bucătărie și îi ordonă lui Lianne, care și acum e în pantaloni scurți și maiou, să se îmbrace.

Lianne se duce în camera noastră. Eu sunt ținut de teroriști chiar lângă ușa. Mă uit la ea cum întârzie în fața șifonierului, neștiind cu ce să se îmbrace sau ce să facă.